

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

S. Bavo Conf. 1. Octobris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

S. BAVO CONF. I. Octobris.

Aliam aulam Bavo cum conjugē, aliam hāc
 demortuā habitavit. Illa talis erat, qualem
 nobilitas & è principe Francorum sanguine
 origo commendabat; hæc qualem cælum laudat,
 quæc primò cava, mox cella hoc augustior quò
 augustior. Sed si illam priorem plures homines,
 hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auri-
 ga verò, qui ad hujus ædificium lapides conve-
 nebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse
 sensit, cum à dæmone ex equo, à rotis equorumq;
 calcibus vitā ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se
 vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in
 servulum offenderet, quem olim in alienam ser-
 vitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus sup-
 plex dominus mancipii pedesprehendit. Nec
 prius expiatam hanc noxam credidit, quàm do-
 mitergum serviles manus virgis immaniter la-
 cerassent. Addidit alterum ipse supplicium com-
 pedes, quibus libens volens libertatem sibi ade-
 mit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone
 fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem corona-
 vit crux cælo delapsa, & caput multo splendore
 ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriose
 militiae meae signa.* Morienti Angeli, iundò Christus
 puzellò fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa
 feruntur: *Christo adventanti quid ni obviam exi-
 sima? Ex Surio.*

*Si in nobis venenum avaritia se diffundit, Chri-
 stum crucifixum consideremus, & sanat; si scorpia
 libidinis compungit, ipsum rogemus, & curat; si
 terrenarū cogitationum nos morsus lacerant, eundē
 X 2 precemur*

precemur, & vivimus: hi enim sunt spirituales serpentes, propter quos conculcandos Dominus crucifixus est. S. Max. de Pass. Serm. 1.

B. FRANCISCVS BORGIA CONF.

1. Octobris.

NON prius FRANCISCVS patrem aut matrem quam IESVM & MARIAM balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi ciliis armatus adiit, reputans se toties hosti loqui, quoties feminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalanæ Prorex, per vetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem postea, & Marianos cœtus invenit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ ministræ adhibuit. At verò cum illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in sandapilâ attentius considerasset, honorum titulos ut certissima mortis spolia ultrò abiecit, & in Societatem IESU (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solutus, tum vivere se cœpisse, cum defuisset Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & curis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri incisam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cum aspiciebat. *Mihi, aiebat, Virgo hoc onus gestat, mihi lac MATRIS, mihi P. XII bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium se quam *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem